

10. Nu blifwer jag i siähet och lef-
mer i ro. Och skall ingen flicka mer be-
gära; Men den bör likväl prisas, som
håller gossars tro. Och wandrar sin
werld fram med äran. Dock ett vill
jag bedja, det wet jag att ni gör, Be-
gräfer mitt öde en gång när jag döer,
Öfver det nej, som mig aldrig bekommit.

11. Ja, flygliga flickor, jag råder e-
der till, Ehuru i Er sticken eller lagen,
Båt gossarne få råda och göra som de
vill, I bören dem aldrig bedraga; Wa-
ren uppriktige i tro och kärleksband E-
mot den i en gång gifwit eder hand Så
betrönes eder sällhet uti tiden.

Nycköping,

tryckt hos P. E. Winge, 1832.

Säljes i Widenstahls Bokhandel i Westeras.

Den trolösa Lisa:

I Rodala Gården och Martena By
Der hände ett under bland alla: En ut-
valder flicka med rosenröd hy, Som
siljan vill jag henne kalla; Hon var
väl intet riker på silfwer eller guld,
Men hennes hjerta af kärlek var full,
Dertill ett bygdemönster för alla.

2. Hon hade knappast fyllt aderton
år, Sedan hon till werlden blef födder,
En ungerswen kärlek till henne dock får,
Hans namn war med heder beprydt. De
lofwade hwar andra med heder och tro
Att i inbördes kärlek sammanbo; Men
werlden bedrager så många.

3. Se'n reste han bort uti främman-
de land. Sin lycka att widare bekomma,
Och rådde åt sin käraste sin trogna hand,
Och sade: war trofast, min fromma, Om
jag igenkommer och Herren så vill, Så
swär jag, med åran du hörer mig till,
Jag älskar ingen högre på jorden.

4. När Skeppet war färdigt att segla
sin ros Och seglen stod spända mot win-
den, På landet han lemnat sitt hjerta
och sin ros Och tårarne de runno uppå
Kinden: Nu får jag affed taga af dig,
min lida wän! Gud gifwe den dagen
wi råfades igen, Det wore mitt nöje
uppå jorden.

5. Till England han seglade rätt lyck-
ligt och fort, Och Skeppet det anfrade
wid London. De wackraste flickor, som
fins på denna ort, De kunde ej förtaga
hans wända. Unskönt de Engelska flit-
tor wore båd' sagra och fin; Så tänkte
han likwät på kärstan sin; Han bar
henne jemt i hjertat.

6. Då han varit borta i årena tre,
Sitt faderne's land han åstundade se, Men
under den tiden han skrifwit tolf bref,
Dem kärstan alla har bekommit; Dock
dem att beswara, förgåtit hon har, Ty
männen i hjertat hon hade ej qwar, Hon
gifwit sin kärlek åt en annan.

7. Efter han varit borta i årena tre,
Hans hjerta af kärlek mände brinna.
I Rodala Socken och Warfena by, Der
mände han sin kärsta finna. Hennes
bröllopp det firades med spel och med
dans: Men Bruden hon blefnade under
Krona och krans, När hon sin förra wän
fick beskåda.

8. Hennes käraste wrider sina händer
i blod, När som han detta fick beskåda,
Hans ögon de suktades af tårarnes flod;
Hans tal war till henne sålunda: Du
trolösa wän, som har ryggat din ed',
Inbillar du dig ej att himlen är dig
wred För bandet som du hafwer slitit?

9. Ty om jag än reste till yttersta
kant Af werlden som Gud hafwer skap-
pat, Ett sådant kallt hjerta jag al-
drig nånsin sannt Bland wildaste tigrar,
som waka Om natten, att sluka de re-
sande in; De hafwa dock kärlek till ma-
karne sin, Men hos dig har den allde-
les förswunnit.